

[Bertel Dahlggaard.]

slutning, hvis det skal føres ud i livet efter planerne, utvivlsomt vil komme til at koste det offentlige i hvert fald 20 mill. kr. årlig og op imod et par hundrede millioner kroner een gang for alle.

Alfred Jensen: Jeg har allerede ved lovforslagets første behandling givet udtryk for vor opfattelse, dels af lovforslaget, dels af de forhold, der står i forbindelse hermed, og jeg behøver derfor ikke at gøre så særlig mange bemærkninger ved denne lejlighed. Jeg vil dog gerne igen fastslå, at folkene — også vort folk —, der har lidt under to krige og følgerne deraf, ønsker, at alle kræfter sættes ind på, at uoverensstemmelser landene imellem løses ved forhandling og ikke ved krig.

Jeg vil også gerne have lov til igen at fastslå, at den almindelige politik, vi fører, og som i øjeblikket tager sigte på at indrangere os i Atlantblokken, som er kombineret med en oprustning, der kommer til udtryk både ved indkøb af militærmateriel, ved vor hjemmeværnsordning og ved det foreliggende lovforslag, ikke kan siges at tjene til at skabe muligheder for en fredelig afvikling af de uoverensstemmelser, der findes landene imellem. Tværtimod — den bidrager til at udvide uoverensstemmelserne og skærpe modsætningsforholdene. Det vil derfor være fejlagtigt at indbilde sig selv, at vor politik og de foranstaltninger, som nu foreslås truffet i forbindelse med de almindelige forsvarsforanstaltninger, vil skabe sikkerhed eller beskyttelse for det danske folk, for kvinder og børn.

Jo mere vi engagerer os i Atlantpolitikken, jo mere vi ofrer på oprustning og ødelæggelsesmidler, des mere sikkert bliver det, at krigen og alle dens følger vil komme til at ramme os, vort land og vort folk. Derfor kan vi ikke godkende den politik, som dette lovforslag er udtryk for, og derfor vil vi ikke være med til at gennemføre det, hvad jeg gav udtryk for ved første behandling.

Jeg rejste ved den lejlighed nogle indvendinger mod lovforslagets enkeltheder, bl. a. mod det militære præg, som civilforsvaret vil få, hvis lovforslaget gennemføres. Jeg har endvidere vendt mig, dels mod udvidelsen, dels mod kasereringen af mandskabet og endelig også mod anvendelsen af disciplinærmidlerne. Der er ikke ved behandlingen i udvalget taget hensyn til disse vore indvendinger, og der er intet som helst kommet til udtryk i den retning, heller ikke i de ændringsforslag, der foreligger.

Der var endvidere fra vor side rejst ind-

vending imod, at der i lovforslaget ikke er optaget noget som helst om vederlaget for deltagelse i beskyttelsestjeneste eller fabrikkværn.

Vi kan ikke billige det lovforslag, som foreligger. De ændringer, der er foreslået, tilfredsstiller os ikke, og vi vil derfor ved afstemningen om ændringsforslagene afholde os fra at stemme.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker udvalgets flertal for dets tilslutning til lovforslaget, og jeg takker for tilslutningen til de af mig under udvalgsbehandlingen stillede ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft fremsatte nogle betragtninger i overensstemmelse med det konservative folkepartis bemærkninger i betænkningen — betragtninger, som gik ud på en beklagelse af, at det ikke har været muligt at få fastlagt arbejdsområderne for DKB og Danmarks Lottekorps på en sådan måde, at det både gav udtryk for den ønskede klarhed og kunne tilfredsstille korpserne. Hertil vil jeg gerne sige, at den ønskede klarhed — de rene og klare linier, som det ærede medlem talte om — efter min mening opnås bedst ved, at alene DKB får opgaver indenfor civilforsvaret, idet denne kvindeorganisation i sin helhed er indstillet kun på disse opgaver. Lottekorps et stiller sig jo til rådighed for hæren og hjemmeværnet og søger anerkendelse af og støtte fra krigsministeriet, og det ønsker altså nu tillige at få opgaver indenfor civilforsvaret; men hvis man gik med hertil, ville der netop opstå uklarhed — en uklarhed, som jeg synes bør undgås.

Man har under forhandlingerne i udvalget været inde på, at lottekorps et skulle kunne deles i to afdelinger med henholdsvis militære og civile opgaver. Jeg tror, en sådan deling ville være vanskelig, og jeg må stadig anse det for langt klarere og bedre, at de kvinder, der ønsker at virke i civilforsvaret, slutter sig til den organisation, som har påtaget sig denne opgave.

Jeg kan ikke undlade at fremsætte en beklagelse af, at det ikke har været muligt at opnå fuldstændig enighed i udvalget. Der er vel ingen, der tør hævde — sådan som forholdene ligger i øjeblikket i verden —, at en krig ligger helt udenfor mulighedernes grænse. Men når det er således, synes jeg, det er svært at tage ansvaret for ikke at træffe de fornødne foranstaltninger til beskyttelse af civilbefolkningen.

Det radikale venstre udtaler i betænkningen, at det har ønsket at medvirke til en forsvarlig ordning af civilbeskyttelsen, men